

מבית

ותעל הצפרדע ותכס את ארץ מצרים (שמות ח', ב')

שבת פרשת "וּאֵרָא" – שבת מברכין חודש שבט
כניסת השבת – 16:34 צאת השבת – 17:37
שבועון מספר 1283

פרשת "וארא"

ליל שבת

הדלקת נרות	16:34
מנחה, קבלת שבת וערבית / לאחר התפילה שיעורו של אלכס בקר	16:49

שבת

דף יומי בבית המדרש	07:00
תפילת שחרית / לאחר התפילה יתקיים שיעורה של עינת לוי	08:00
תפילת ילדים בקומת הביניים של בית הכנסת	09:30
תפילת מנחה גדולה	13:00
תהילים לנשים - בבית המדרש	13:00
שיעור גמרא בבית המדרש - הרב אילעאי	13:20
תפילת מנחה קטנה בבית הכנסת / לאחר התפילה שיעור "צורבא מרבנן"	16:34
צאת השבת	17:37

הבית האדום פתוח למבקרים למשך שעה	13:15
משק הילדים פתוח למבקרים למשך שעה	13:00

שהשמחה במעונם

מזל טוב לאסתר תדהר להולדת הנין, נכד לאלידע ואורנה, בן לסוניה וניר. 🎉

מזל טוב לאלישע ושושי תשבי ולעמייעל ורויה גורליק לנישואי הבן/האח אסיף עם בח"ל שחר. 🎉

תפילת מנחה-ערבית בימות החול

בבית הכנסת – 16:55

בשכונה הצפונית – 16:50

בשכונה הדרומית – מנחה – 16:30

ערבית – 20:15

פרשת וארא / עמייעל גורליק

שְׁלַחְתָּנִי? וּמֵאֵז בְּאֵתִי אֶל-פְּרַעַה לְדַבֵּר
בְּשִׁמְךָ הֲרַע לְעַם הַזֶּה" (ה', כ"ב-כ"ג). חז"ל
אומרים: על דיבור זה נגזר עליו שלא ייכנס
לארץ ישראל. המדרש מספר כי משה אמר
לקב"ה: "יודע אני שאתה עתיד לגאול
אותם, אבל מדוע זה משנה לך לעשות זאת
עכשיו ולהציל עוד כמה יהודים ממוות"?
אמר לו הקב"ה: "אתה תראה את אשר
אעשה למצרים, בגאולת מצרים תראה
ובארץ ישראל לא תראה". כדי להחזיק
מעמד בארץ ישראל, ארץ האמונה, צריך
אורך רוח.

האמונה אינה רק התשובה החיובית
לשאלה האם ישנו אלוקים. האמונה היא
היכולת להחזיק מעמד מעבר למציאות
הנגלית.

שבת שלום

בתרגילי יוגה לומדים כי גם כשחווים
מאמץ קשה של הגוף, חשוב מאוד לשמור
על נשימות ארוכות ועמוקות.

כאשר משה פונה לבני ישראל ואומר להם:
"וְהוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מִתַּחַת סִבְלַת מִצְרַיִם"
(שמות ו', ט') בני ישראל לא שומעים,
מקוצר רוח ומעבודה קשה. עבודה קשה זו
המציאות אך השאלה היא האם אדם
מאבד את אורך הרוח שלו? כל עוד הרוח
נמצאת, הסבלנות והתקווה, יש דרך להכיל
את הקושי, אולם הרגע הכי חמור בשעת
צרה הוא אובדן האמונה.

בסוף הפרשה הקודמת מתוארת העלייה
בקושי. לא רק שאין ישועה, אף העבדות
מתחזקת. משה פונה לקב"ה ואומר:
"לָמָּה הֲרַעַתָּה לְעַם הַזֶּה לָמָּה זֶה

לחברי קבוצת יבנה היקרית,

תודה רבה על אירוח עם לב פתוח, תודה על ההסעות, הארוחות, השיחות והארת הפנים.

אם במקרה נתקעתם בים המלח, תקפצו לביקור. יש פה אחלה מזג אוויר בחורף.

כיתה י"ב, בית ספר "יפתח" ואיתם גפן עפרוני, במסגרת שנת שירות

(בית ספר "יפתח" נמצא ביישוב אבנת, כ-4 ק"מ דרומית לקיבוץ קל"ה, השוכן לחופו המערבי של ים המלח)

צדו עפרוני-פעם תלמידי בית ספר "יפתח"

הזאת נעמי? / נחמיה רפל

שנתי קטן שנשאה עמה בתיק היד שלה טיוטה בלתי מנוקדת של בית חדש לשיר: 'שלנו הם בורות המים'...". על הבמה ולעיני אלפי חיילים הותאמו סופית המילים ללחן המוכר, וכל השאר – היסטוריה.

עד כאן אישוש לדברים שידעתי על נעמי שמר ושיריה, אך 500 עמודי הביוגרפיה חושפים פרטים רבים

על המשוררת הלאומית, שעבורי היו חדשים, מפתיעים ומרגשים.

רבקה, אמה של נעמי, חברת קבוצת כנרת, שעבדה כל השנים כחקלאית בגן הירק ובמשתלה, חשה שנעמי, בתה הבכורה, ניחנה ביכולות נדירות וברגישות מופלאה לעולם הטבע וללשון העברית, והיא החלה לתעד את אמרותיה של הילדה הקטנה, כולל השיר – כנראה הראשון – שכתבה נעמי עוד בטרם מלאו לה 5 שנים: "השמש זורחת / והכל מפיץ אור / והמים בבור / ...". אך הגילוי הזה לא הקל על חיי נעמי: הוא הביא את האם לרדודות בבתה ולאצלה להתאמן בכל יום שעות רבות בנגינה בפסנתר, מתוך שאיפה להופכה לפסנתרנית בינלאומית. האם, שלא היתה בריאה בנפשה, הסתגרה בחדרה שבקיבוץ ב-13 השנים האחרונות לחייה, ומיאנה לצאת ולהיפגש עם חברים. לימים סיפרה נעמי שמר: "רק ממש בסוף חייה

למעלה מ-50 שנה עברו מימיה המתוחים והמפוארים של מלחמת ששת הימים, ומאז

אני מספר כמעט בכל שנה על המעמד החד-פעמי בו נכחתי, כאשר שעות אחדות לאחר שחרור ירושלים הוסיפה **נעמי שמר** לשירה "ירושלים של זהב" – לעינינו, על הבמה, בספונטניות אמיתית – את הבית המתאר את

המאורע ההיסטורי שהתרחש באותו בוקר: "חזרנו אל בורות המים ...". טבעי היה שכאשר התחלתי לקרוא את הביוגרפיה החדשה "**על הדבש ועל העוקץ – נעמי שמר, סיפור חיים**" הייתי דרוך לראות האם מה שזכור לי כחוויה ייחודית אכן התרחש. האם מה שזכרתי כחייל צעיר שעבר שלושה ימי לחימה והגיע עייף והלום קרב להופעה של להקת הנח"ל בחורשת התמרים על חוף ימה של אל-עריש, האם כל זה אכן התרחש בפועל?

התשובה היא: כן! **ד"ר מוטי זעירא**, מחבר הביוגרפיה, שהוא חבר קיבוץ גבעת חיים איחוד ועומד בראש "המדרשה באורנים", מביא את הסיפור המעניין בעמ' 259, ומעתה אני בטוח שלא בדיתי את הדברים מליבי. אגב כך נוסף פרט שלא יכולתי לדעת: מאחורי הקלעים ולפני שעלתה לבמה, "נעמי ישבה בצד, נרגשת, ושירבטה על דפי יומן

אהבתיה - כי נפלה ונשברה ונתנה לטפל בה" (עמ' 414).

בכתיבה קולחת ובתיאורים מעניינים מביאה הביוגרפיה החדשה את סיפור החיים הקשים שהיו לנעמי, ואת סיפורם של הדמויות שסבבו אותה: אביה של נעמי, **מאיר ספיר**, שנפטר בגיל צעיר, אך למרות ריחוקו מהבית – מכיוון שהיה מנהיג בקיבוץ, פעיל בזירה הציבורית ושליח המדינה באירופה – הטביע בבתו את האהבה לתנ"ך ולמורשת ישראל; **גדעון שמר**, בעלה הראשון, שהיה כמו נעמי - איש במה ותיאטרון, אך לא הצליח לפרנס את משפחתו עד שהיא התפרקה; **מרדכי הורביץ**, בעלה השני, שהיה ההיפך הגמור ממנה באורחות חייו ("הוא היה יָקָה עם גינונים אירופאיים, מנומס, בן יחיד, והיא צברית, בת לשבת חלוצים מכנרת ..."), עמ' 287) אך גם יוצר ומשורר; וכן יחסיה המורכבים והאוהבים עם אחותה ואחיה, ילדיה ונכדיה.

לאחר שסיימתי את קריאת הספר, בנשימה עצורה, נותרתי עם שאלה פתוחה: מהיכן שאבה בת כנרת את הבקיאות המופלאה בתנ"ך ובמקורות ישראל? בית גידולה של נעמי שמר היה חילוני, שציטט את א.ד. גורדון ולא את הרב קוק, והיא יצאה ממנו עם אהבה גדולה לארץ ישראל ועם עושר לשוני חז"לי שבעזרתם ביטאה בצורה

מופלאה ומדויקת את תחושות העם כולו, בשעות נשגבות ובימי מבחן. שאלה דומה עלתה אצלי כאשר טיילנו בשבדיה עם **יפה הרטום-גריין ז"ל**, והגענו לביתה של **כלת פרס נובל ומחברת "מסע הפלאים של נילס הולגרסון"** – **סלמה לגרלף**. היתה זו חווה קטנה ומבודדת בדרום שבדיה, בתים ספורים העטופים במרחב חקלאי גדול שאיננו מיושב, וממילא עלתה השאלה: מהיכן לקחה הסופרת, שברוב שנות ילדותה לא הלכה כלל לבית הספר כי חלתה בשיתוק ילדים, את העולם הפנימי שאיפשר לה להגיע לדרגת היצירה הגבוהה ביותר?!

לאורך כל הספר "**על הדבש ועל העוקץ**" זרועים שיריה של נעמי, ומתואר הרקע לכתיבתם. הכנסת הקורא לחדר היצירה של המשוררת המוערכת זו גולת הכותרת של סיפור חיי נעמי. היצירה העצומה שלה מתחילה בשמונה שירים שכתבה לילדי הגן בקבוצת כנרת בימים בהם עבדה במערכת הטיפול והחינוך, כמו כל בת קיבוץ שהשתחררה מהצבא (ביניהם השיר המוכר: "הדואר בא היום / באוטו האדום / ולי נתן / מכתב קטן / מכתב עם בול"), והיא מסתיימת לאחר עשרות שנים עם "פרס ישראל", ועם "אלף שיר ושיר" שהם הפס-קול של מדינת ישראל.

סיפור חיים המומלץ לקריאה!

משולחנם של מזכירי הפנים – יהודה שריד ונח חיות

פנייה

השתלמויות

המזכירות דנה בנוהל השתלמויות קצרות. כזכור, חברים הביאו לאסיפה הצעה להפריט את הנושא (נאספו 30 חתימות), יחד עם החוגים ומרכיבים נוספים בתחום התרבות, והאסיפה החזירה את הנושא למזכירות. אכן, נושא ההשתלמויות האישיות התפתח מאוד בשנים האחרונות והנוהל הנוכחי נותן תשובה הן להשתלמויות אישיות והן ללימוד ופיתוח תחביבים אישיים. במקביל, צמח וגדל גם התקציב שנדרש למילוי רצונותיהם של החברים. הנושא עצמו סבוך ומעורר מחלוקת והתלבטויות קשות. כאשר ההצעה תגובש היא תועבר לדיון ולאישור במועצה ובאסיפת החברים.

יו"ם פנאי

עם תחילתה של השנה האזרחית החדשה, שנת 2018, הופעל לראשונה הנוהל החדש לחמישה ימי עבודה בשבוע, לגברים ולנשים. המזכירות עוקבת מקרוב אחר הפעלת הנוהל, והתאמות אם תידרשנה תיעשנה במהלך חודש פברואר. אנו רואים חשיבות רבה בנוהל החדש, שיבטא שיפור באיכות החיים של החברים - מחד גיסא, מבלי לפגוע בשעות העבודה ובפריזון - מאידך גיסא. נדרשת מאתנו, חברים ומרכזי ענפים, אחריות אישית וציבורית למלא את הנדרש בנוהל, כגון: רישום עבודה, ימי עבודה ארוכים יותר ומילוי צרכים דחופים בימי שישי. אנו מודעים לקושי לשנות הרגלים אך

סיימנו השבוע חמש שיחות פתוחות עם קבוצות של חברים בנושא הבנייה העתידית. ההזמנות לשיחות היו לפי גיל ומקום מגורים, אך היו חברים שהעדיפו, מסיבות שונות, להגיע לשיחה אחרת ותרמו חשיבה אחרת וכיוון נוסף לדיון. **נחמיה רפל**, ראש המינהלת, פתח בהסבר מפורט בו עדכן על ההחלטות שכבר התקבלו באסיפה והנושאים שנדונו בצוותים השונים. המידע כלל גם תחזיות מספריות על מספרי הדירות שיידרשו והערכה תקציבית ראשונית. לצד הדיווח נועדה לשיחות מטרה חשובה נוספת; האזנה לצרכים ולרצונות של החברים השונים. אנו הקשבנו ולמדנו הרבה מהשיחות. פה ושם עלו הטונים, תופעה שמאפיינת שיחות מעין אלה בכלל ודיון על בית חדש בפרט, ואנו מתפללים שנדע, כולנו יחד; המינהלת, המזכירות והאסיפה, להוליך את התהליך בשקיפות, ביושר ובמקצועיות. בשבועות הקרובים נביא לדיון ולהחלטה מספר נושאים מקדמיים חשובים: הערכת עלות של הפרוייקט, החלטה עקרונית על קצב הבנייה, סדר קדימויות בין החברים, וחלופה מתאימה לחברים שיבחרו להישאר בביתם. שאלות אלה תחזורנה להכנה בצוותים ומשם תגיענה להכרעה באסיפת החברים.

תנו אמן פאיון

ההצעה המיוחדת נמשכת....

רוצים לשפר או לשנות משהו בחייכם?

יש נושא שמעסיק אתכם ולא מצאתם לו פתרון?

אפשר לפנות אלי לתיאום אימון עם מאמן או

מאמנת וללא עלות-**שרה אריאל**

"היה נכון"

אנו פותחים בשטו"מ את שבט הצופים הדתיים של קבוצת יבנה. הפתיחה תהיה ביום שלישי הקרוב, בשעה 18:00, במגרש הכורכר, דרומית-מזרחית מבית הכנסת. תודה **לאלי כהן**, מרכז החינוך היוצא, שהגה את הרעיון **ולנירית אפרתי** מרכזת החינוך, שהובילה והביאה להפעלתו של השבט, **לשרית פישביין**, ראשת השבט **ולנועה אמיר**, מרכזת השבט ולכל הצופים הצעירים החדשים – **ברכת "היה נכון"!**

מאמינים שבמאמץ נכון נצליח לבצע את המעברים בצורה אחראית ומסודרת ולהגביר את האימון שלנו בעצמנו כקיבוץ, וביכולת שלנו להשתנות ולמסד דברים בצורה מאורגנת ואחראית.

תקציב אישי

אנו מבקשים להזמין את הציבור להרצאה שתתקיים ביום שני הקרוב, 15 בינואר, בשעה 20:30 בנושא: **'כיצד ננהל תקציב משפחתי בקיבוץ שיתופי'**. המרצה הוא **דני יגל**, חבר קיבוץ עלומים ומנחה סדנאות מטעם ארגון **פעמונים**. ההרצאה תתקיים באולם האירועים.

כיצד ננהל תקציב משפחתי בקיבוץ שיתופי?

החברים מוזמנים להרצאה בשיתוף ארגון 'פעמונים' ביום שני, כ"ח בטבת, 15 בינואר, בשעה 20:30 באולם האירועים. המרצה הוא **דני יגל**, חבר קיבוץ עלומים ומנחה מטעם "פעמונים". מזכירי הפנים

בס"ד

הציבור מוזמן לטקס פתיחת

שבט הצופים הדתיים בקבוצת יבנה

יום ג'. י"ח שבט (16.1.18)

בשעה 18:00

בוהבת הכורכר (דרומית לחדר האוכל)

במעמד זה יוכרז שם השבט

מצפים ליאתכם!

חניכי ומדריכות השבט

שרית פישביין - ראש השבט

נועה אמיר - מרכזת השבט

נירית אפרתי - מרכזת החינוך

בניית אחריות / יהודה מרוז

במשך השנים הגדלנו את ענפי החקלאות הקיימים. זו לא יכולה להיחשב כמדיניות כלכלית ארוכת טווח, אלא נקיטת צעדים זהירים מדי, שטומנים בחובם סכנות של הדרדרות בעת משבר.

בואו ונעשה ספירת מלאי של הענפים שנשמכים על תשומות חקלאיות: שימורים, מדגרה, לול, מדגריית יפה הוד, מרכז מזון, רפת, גד"ש. אלו פחות או יותר מקורות ההכנסה העיקריים העומדים לרשותנו. ומצב החקלאות בארץ הולך ורע. הממשלה מרעה את תנאי החקלאים עד כדי גרימה לאי כדאיות להתפרנסות שלהם. מבחינתה שתתפנינה קרקעות כדי לבנות בנייה למגורים ולהיטיב עם הבוחרים. בעולם המצב לא הרבה יותר טוב. גם תנאי האקלים הגלובאליים הולכים ומקצינים לרעת החקלאות.

מחירי התשומות החקלאיות עלולים להאמיר. חלק מהתשומות המקומיות הולכות ומצטמצמות ויש צורך לייבא אותן מעבר לים במחירים גבוהים. עליית מחירים היא כמעט בלתי נמנעת, אחרת הריווחיות נשחקת. אבל קנייני המוצרים שלנו לא ייכנעו בקלות למחירים חדשים, אם בכלל. קיצורם של דברים, אנחנו עלולים למצוא את עצמנו

לפני שבועיים השלמנו במהלך בזק את הצגת תקציב השקעות לשנת 2018 ואישורו. בעלי זכרון ארוך יכולים לזכור את אסיפות החברים בנושא התקציב, שנמשכו על פני שלוש ואפילו ארבע אסיפות. יכולנו להתקוטט אז על שקלים בודדים לכאן או לכאן. ויכוחים עד כלות, הצעות פרטיות, דחיית דיון על סעיפים לאמצע השנה, נכנסו מזמן לפנתיאון של דיוני התקציב.

לא לשוא הצבענו השנה על תקציב מצומק ביחס לשנים שעברו. התוצאות הכלכליות של 2017 לא נעלמו מעיני מעצבי התקציב ונכון עשו שלא הלכו בגדולות, אלא הגישו תקציב מאופק ומאוזן, מותאם להכנסות של השנה האחרונה. גם מצד החברים לא יצאה קריאה להגדיל את התקציב בסעיפים שונים. אפשר להסתדר איתו.

אנחנו צריכים לשאול את עצמנו מה קרה למשק שלנו בשנה האחרונה. התשובה נעוצה במבנה המשקי שמבוסס רובו על חקלאות. לא השכלנו מאז ייסוד הקיבוץ לגוון את מקורות ההכנסה שלנו ולשלב תעשייה קלאסית וחקלאות, כדי ששני התחומים האלו יוכלו לגבות אחד את השני, להקטין סיכונים, בזמן ירידת ריווחיות או משבר של אחד מהם.

בתוך תהליך מתמשך של ירידה ברווחיות המשק שלנו. כל זה בד בבד עם עלייה בהוצאות הקיום.

אנחנו, בתור חקלאים ותעשייני חקלאות, באמת לתפארת הקיבוץ ומדינת ישראל, נמצאים בתוך משבר ישראלי ועולמי. התהליך הזה ינוע במקביל להוצאות אדירות שקיבלנו על עצמנו לתקופה של למעלה מעשור שנים לקראת שינויים מפליגים בתחום הדיר. את דעתי על השינויים הבעתי כבר מעל כל במה ולא אחזור עליה כאן. אינני חושב שצריך לעצור כרגע את שלב התיכנונים ובירור תהליכים חברתיים. אבל בתור ציבור אחראי וזהיר, חובה על המזכירות, ועדת המשק והוועדה הפיננסית לתת את דעתן ביושר בשלב הזה, לפני שמכונת הקידוח קודחת את היסודות, האם באמת יש לנו את החוסן ואורך הנשימה הפיננסיים ליותר מעשור שנים, כדי שהפרויקט האדיר הזה יקרום עור וגידים בלי שימיט עלינו צורך בלתי נסבל לצמצומים שאינם מוכרים לנו. קיים חשש לא מבוטל שנצטרך להכניס את היד לכיס העמוק כדי להוציא מתוכו מה שלא מתוכנן היום. והרי נרצה להמשיך לחנך

ולאכול, להיות בריאים ולהפיק את המיטב מהחיים.

כשהתחלנו לפרוט את הצרכים הנובעים מתוכנית הבנייה, מצבנו הכלכלי היה טוב יותר. מאז ועד היום משהו בסיסי השתנה, עם אופק מעורפל. הר השקלים, כפי שהתבטא פעם מישהו, עלול להנמיך לגבעה וממנה למישור. לא נרצה להגיע לשם.

ישבתי שלשום באסיפת דיירים על תקן מאזין בענייני הבנייה. נשמעה דיעה שאופק סיום הפרוייקט רחוק מאוד ומקשה על חברים לקבל החלטה מושכלת על רצונם. ומיד קם חבר ואמר שקבוצת יבנה יכולה להרשות לעצמה לזרז את תהליך הבנייה ויש לה את היכולת הפיננסית לכך. זה עומד בניגוד למיתווה הפיננסי שקיבלנו על עצמנו באסיפת החברים. ואני חשבתי לתומי שהטפיחה העצמית על כתפינו כבר חלפה מהשיח הציבורי שלנו.

נכון יהיה למסור לחברים מידע אמין, מקיף ומעודכן כדי שנוכל בבוא היום, שעושה רושם שהולך וקרב, להצביע באחריות על כיווני בנייה ושלא ניפול לבורות שאנחנו במו ידינו עלולים לכרות לעצמנו.

תודה ל137 יום האש , על צרף אופק וחוויתי

תודה על הנכונות להשקיע ולעבוד קשה למען הכלל , לליאורה טסלר , רבקה שריד , לאה שרקי וקרן-אור בית אריה. תודה למיכל ברלב וחגית שמעון על העזרה במטבח, ולחברי ועדת התרבות. בהמשך חודש שבט נחוג את ט"ו בשבט במשתלה החדשה. פרטים בקרוב. תזכורת - מי שמוכן/נה לקחת חלק בצוותים של: פורים, פסח, יום העצמאות, יום ירושלים. מוזמנות/ לפנות אל חברי הוועדה. שבת שלום, רחלי ויצמן מרכזת ו. התרבות

משולחנה של מרכזת השירותים / סיוון לנג

תור צרבי:

בשנה האחרונה הצטמצמה מאוד רשימת התורנים ל"תור ערב" מכל מיני סיבות – מבוגרים שיצאו מסבב התורנות, לידות, צעירים בעצמאות כלכלית ועוד. במצב כיום, החברים שעושים תורנות זו מקבלים שבוע תורנות כל 7-8 חודשים (בעבר התדירות הייתה אחת לשנה). במקביל, קהל האוכלים ארוחת ערב בחדר האוכל לא גדל בשנים האחרונות ולכן חשבתי שנכון לקדם חשיבה בנושא זה: מה השירות הטוב ביותר והנכון לקבוצת יבנה כיום? מה "העלות" של ביצוע "תור ערב" ומה האלטרנטיבות?

ועדת השירותים דנה בנושא וכרגע אנו שוקלים לקצר את שעות פתיחת המערך – עד 19:00. בנוסף הועלתה הצעה לצמצם את תורנות ניקוי השולחנות בכך שתושאר גגלת ניקוי לטובת ציבור האוכלים בחדר האוכל - לניקוי עצמאי. האחריות על השריית הכלים תועבר לתורני תור ערב. כך נוכל להעביר חלק מתורני ניקוי השולחנות לתורנות תור ערב (לפי גיל ונכונות החבר). אני מזמינה את כל מי שיש לו רעיונות, דעות והערות בנושא זה לפנות אלי. אשמח לשמוע.

תקציר 2018:

לפני כשבועיים הצבענו ואישרנו באסיפה את הצעת התקציב לשנת 2018 לקבוצת יבנה. בעקבות הירידה ברווחיות בשנת 2016, הוחלט על קיצוץ מסויים בתקציבים השוטפים של הוועדות, על מנת לשמור על מסגרת תקציב נמוכה יותר השנה. אחד מסעיפי תקציב הקיום הנמצאים תחת אחריותי הינו שורת "החן והיופי". בקרת התקציב ותכנון נכון ושווייני של נושא זה דורשים עבודה ולימוד, אותם אעשה בשנה הקרובה בעזרת ה'. לעת הזאת אנו מבקשים להפסיק את חלוקת קרם הידיים המתבצעת על ידי הקוסמטיקה באופן חלקי, למספר חברים מועט. ניתן לרכוש קרם ידיים בחנות וכן בחנות הזיתיה, כפי שנוהגים רוב החברים.

פדיקור:

שירות הפדיקור אותו מקבלים ביבנה הוא שירות ותיק ויציב, השירות ניתן כיום לכ- 200 חברים. **מרלי ריין** דואגת במסירות ובעקביות לקביעת התור לכל חבר וחברה. במצב הנוכחי קורים מקרים לא מעטים שהחברים שוכחים את תורם ולא מגיעים בזמן שנקבע להם. בנוסף – יש חברים שממשיכים לצרוך את השירות הזה מכוח

שהשינוי יביא לכך שמקרים בהם חברים לא מגיעים לתור הנקבע להם – יתמעטו, ושתדירות קבלת השירות תהיה תואמת לצורכי החבר. השינוי יבוצע כפיילוט לזמן מוגבל, כך שבסופו נוכל לבחון מהו המצב הרצוי. אשמח לתגובות בנושא.

האינרציה ולא תמיד בגלל צורך או רצון שלהם. ברצוננו לבצע שינוי באופן קביעת התורים. השינוי המוצע הינו שקביעת התור לא תיעשה אוטומטית על ידי מרלי, אלא – על ידי תיאום יזום של החבר (חברים מעל גיל 65 יישארו כרגע במתכונת קביעת התורים ע"י מרלי). בתקווה

ערב TED משלנו!

ערך כל אדם – כפי מה שהוא יודע – רבי שלמה אבן גבירול

ועדת התרבות מזמינה את ציבור החברים לערב TED ביום שלישי, ז' בשבט (23.1) בשעה 20:30 באולם האירועים.

מה זה TED?

[TED](#), ראשי תיבות של Technology, Entertainment, Design (טכנולוגיה, בידור, עיצוב), ארגון ללא מטרת רווח שעניינו המוצהר והבלעדי הוא "רעיונות ששוים הפצה". הכנס נולד ב-1984 כאשר האדריכל והמעצב האמריקאי ריצ'רד סול וורמן הצליח סופסוף להגשים חלום ישן ולכנס בפעם הראשונה כמה מהמוחות הגדולים שעבדו באותה עת על פרויקטים חדשניים.

"המשותף לכל המשתתפים בכנס הוא התשוקה שלהם למידע שהם רוצים להעביר, לא משנה באיזה תחום מדובר", מסביר וורמן. "החדשנות של טד בזמנו היתה שהיינו הראשונים להבין שיש חיבור וקשר בין אנשים יצירתיים באשר הם. כנסים וועידות בתחומי המדע, העיצוב או העסקים כבר היו לפני כן, אבל אנחנו חיברנו ביניהם".

בערב זה ישאו חברים וחברות שלנו הרצאות קצרות, בנות 5-10 דקות כל אחת, בתחומים מגוונים. רשימת המרצים הסופית תפורסם בהמשך.

חברים וחברות המעוניינים להרצות ולשתף בתחום ענין/מחקר/תחביב, או כל נושא אחר, מוזמנים לפנות לרחלי ויצמן/בעז בלנקשטיין. להתראות

הפרסום לפני שמוצא על סגירתו של אולם הייצור הישן במפעל השימורים, הצלה אצל רבים מהחברים ליכרונות מימים אחרים, מהימים שקלית צדיין לא היה חור. רבים מהחברים אבדו במפעל, מי כצופד מן המניין, מי שהאיצ לתאבד בצונה ומי כמאוס, מימים שצוד היו איסום. מרדכי בר-דרומא (אדלף) בחר להצלות על הכתב את ליכרונות מימים הרחוקים במפעל:

גלגולו של מפעל / מרדכי בר-דרומא (גוגל)

צייפס משקית נייר חומה. כל ילד קיבל צייפס אחד או שניים, טרי וטעים. המוצר השני שזכור לי היה רסק עגבניות עם סמל התרנגול

וכן כבד אווז ניסיוני. המוצר הטעים ביותר היה שימורי לפתן "גויאבות" בקופסא. בתחילה מהמטע של ישעיה כהן, המטע שהיה בכניסה לקיבוץ

בצמוד לחורשת האקליפטוסים, אשר הושקה בדרך כלל במי ביוב. בטיולי ביה"ס אכלנו את הגויאבות ואת בשר הלון שייצר המפעל עבור הצבא וזה היה לא רע, בלשון המעטה. יש לומר ולציין כי מבנה המפעל היפה הזה נבנה בעזרתו של אדון "נורדהיים" ההולנדי, (קרוב של משפחת בן אהרון שגם לה נציגות יפה במפעל עד היום). עברו השנים והמבנה שימש בחציו כמשחטת עופות וחדר הכנה עבור המטבח, ובחציו השני שימש לניסיונות שיווק מעניינים ומצחיקים: רסק תפוחי עץ, ריבה בקופסאות תשעה ליטר - עם מכסה, תרכיזי מיץ, ומה לא?

חוויות שונות עברתי עם מפעל השימורים שלנו, תחילה כילד בגן "לאה" שהיה בבית גוטספילד, אחר כך בעבודה במפעל כנער

בבית הספר ולאחר מכן, לאחר הצבא. במשך 14 שנים הייתי נהג המשאית המזוהה לחלוטין כנהג הבית של המפעל, וזאת עד בערך 1981. לאחר מכן, בהיותי מנהל המסגרייה, בניתי

סככות ומחסנים, מסגרות למיכלים באלפים, עד היום הזה. בניתי את סככת הקבלה המפוארת והמורכבת, בליווי המהנדס בר נתן ז"ל והיתה זו גולת הכותרת.

אנסה לתאר את החוויות שעברתי, מלווה בהלצות, ואיך לא?

ולטר וולף (ימיני) היה המנהל הראשון ואחריו באו אביגדור לבל, אלי בוכאסטר, "זקס" עם "מוטלה" ועוד. יסלחו לי מי שלא אזכיר את שם, מפאת קוצר היריעה.

המוצר הראשון שזכור לי היה הצייפס שייצרו עבור - הבריטים. כילדים בגן ישבנו מחוץ למפעל, כאשר לאה הגנת חילקה לנו

תן, ואני עם ברקס קטן. סיבוב פה סיבוב שם. לשיבה הגעתי ובאתי את הסחורה לפרוק. אוי, נפתחו קופסאות הריבה! והא לך סופגנייה אחת גדולה, מה לעשות עתה? מאיפה להתחיל? רואים יותר ריבה מקופסאות.

נציג הישיבה את המצב ראה, ואמר שהוא לא באמת הזמין, אלא רק הסכים לקבל - עקרונית. אבל לאור המצב וההתפתחויות, הוא מעדיף בעסק לא להיות, וגם בחינם לא יקח, אך גיסטה לי יתן - למפעל הבית לטלפן. ואני, אנא אני בא? טלפנתי הביתה ונשמעה אנחה, אך פתרון לכל צרה היה. בירושלים סוחר אחד שהיה מאד נחמד, שמואל שמו, מוכן לעשות לנו טובה, הוא יקח מאתנו את הריבה. אבל זה יהיה מעשה חסד, ללא תשלום, וגם ינקה את הרצפה כמו כלום ...

המקרה הבא היה קשור להובלה לחיפה. היה רעיון לשלב את ההובלה עם החזרת גרעיני סורגום למכון התערובת. ביבנה היו תפוחי עץ, המחיר בשוק היה על הפנים. ריסקו תפוחים במפעל, והפעם סגרו את הרסק סגירה הרמטית, בקופסאות תשעה ליטר. הכניסו למפסטרט והטרמומטר הישן לא דייק כל כך, המפסטרט היתה גם פחות או יותר, יותר פחות מאשר יותר. מכל מקום, הגעתי לחיפה, הורדתי עשרה טון, במו גבי הגשתי מהמשאית קופסא אחרי קופסא, הכל נכנס למחסן ענק. המקרה המדובר היה עם

בשנות ה-60 התחילו **מיכה בית אריה ואביגדור לבל**, לטוב זכורים, בניסיונות לכבוש זיתים. הסחורה נארזה במפעל "ג'מבו" בחולון. הימים חלפו והמפעל התרחב לסככה שאחרי המדגריה, שם תמיד הייתה ארומה ניחוחית. **מייק נעמן** זכור לטוב עבד שם בתנאים קשים, בעזרת מיכה ואביגדור. ומי לא בעצם? אחרי מלחמת ששת הימים הגעתי להגה המשאית. יום העבודה נמשך מינימום 12 שעות בכל יום. הייתי נוכח בסחר הזיתים ויום אחד הגיע מר "**גרבור**", סוחר זיתים מהעיר חולון. **ומעשה שהיה כך היה**. מר "גרבור" רצה לקנות כמה חביות **זיתים**. אביגדור לבל הראה לו את הסחורה, והאדון לנהגו סח: "זיגי" תטעם אתה, ו"זיגי" טעם ואמר: וואו, נפלא!!! ואדון גרבור ענה: "זיגי, זיגי, כמה פעמים אמרתי לך שקונים מהקיבוץ אם הסחורה טובה? תתן יריקה ופרצוף חמוץ, ותגיד לא שווה. הפעם נצטרך לשלם והתשלום לפי הטעימה". זיגי ענה: "לא נורא שפעם ירוויחו".

מקרה שני היה כאשר התקרב חג החנוכה, ובמפעל יצרו ריבה. הריבה עדיין לא נמכרה והמחיר בשוק היה לא רע. נשלחתי לירושלים הבירה עם עשרות קופסאות ריבה, בעלות מכסה פתיחה מהירה. המען, ישיבה בקריית הנוער "בית וגן". הכביש היה בשיפוצים, מלא מהמורות, ואני את העוגן מרים, מסתובב בסיבובים. לפתע חוצה את הכביש

חברי הטוב, יוסי. לא עברו יומיים שלושה והקופסאות התנפחו והתפוצצו, והתכולה - על הקירות והתקרה ובכל פינה. נציג המפעל קיבל טלפון בהול, SOS. מה עשיתם לנו? במהרה הסחורה הועמסה בתפוזרת על משאית רכינה - ישר למזבלה, ויותר זה לא קרה. (מאז הוא כבר לא חבר שלי). חוויות לא חסרו. המפעל גדל, "מוטלה" הידוע הגיע לשטח ומאז ירד המתח. העופות כבר לא נשטו במפעל אבל ריחות אחרים היו ואותה הגברת בשינוי אדרת. למרות הכל המפעל המשיך ופעל ושמנו לפניו הלך וגדל. **עברתי למסגריה** ובמקביל נתבקשנו לבנות אלפי חצובות למיכלים גדולים. המשכנו עם בניית המבנים מסביב למפעל, היה לי "צוות עלי". עבדנו בגובה והיה קשה, היה מקום למתוח חזה. עבודה לא חסרה. בנינו את סככת הקבלה שלדעתי היא פאר יצירת המסגריה. חוזרים למפעל ובמפעל היתה גאווה רבה. המוצרים כבר לא לשמחה. מנהלים ועובדים התחלפו ושכירים התקדמו ועלו. מכולות על תכולתם המגוונת לכל העולם יצאו. המכולות חצו אוקיינוסים וימים, החברים המנהלים לחו"ל היו נוסעים ומזיעים. החברים במפעל, גם להם לא היה קל. חופש 2013 כמדומני, נסענו לנוי זילנד לטיול. בכמה וכמה מקומות "בסוף העולם ימינה" ראינו את סמל המפעל מתנוסס על

הקופסאות. חזרנו למבורן וגם שם, ברובע היהודי "בסאן קילדה", ראינו משפע מוצרינו הרבים. ובבית חב"ד בקוריאה כיבדו אותנו, לא פחות ולא יותר, ברסק זיתים שקיבלו במתנה מאיתנו. ומה נגמור על גלגולו של המפעל בזה העת? האם הגיע זמנו של הכורת?

תשובה: לשימורים נועדת ואולי לשימור תשמר! חבר ותיק ויקר, שבעים שנה חלפו מכבר. תלינו בך תקוות המון, ממולך נבנה ארמון. הגיע תור שלמה למלוך. בנאים הביא מהצפון ויבנו מפעל שאין כמותו. נאחל לך שבזמנך יכון שלום. תבוא סחורה ממצרים ונרוויח כפל-כפליים.

חומר למחשבה. לאחרונה, לרגל בואה של המשלחת הטכנית **הדנית** (הם אלו שהרכיבו את המכונות), **בוקר אחד** התבקשתי להכין עבור המפעל החדש מתקני תלייה לדגלים ... שלושה דגלים. דגל **ישראל** עם **מגן דוד**, דגל **דנמרק** עם **הצלב**, ובמרכז - דגל העל, **דגל המפעל**. על זאת זקני יבנה לא חשבו, איך הגענו עד הלום, זו מציאות ולא חלום. לכל העוסקים והקשורים למפעל השימורים בבנייה ובעשייה במשך כל השנים, אשר לא חסכו במאמצים, וכאלו יש המונים, ישר כח גדול וכן חן לכולם. ואי אפשר למנותם, ביבנה ואי שם. **אך התברכו בברכת חיזקו ואימצו** ויהא ה' עמכם!!!

תמונות מהמפעל - מאז ועד השבוע

מסין ועד סורנים / אלכס בקר

בהדרכת הקבוצות משתתפים **מרב שליסלברג מויש וסטרייך ואני**. אנשי קשר של משרדים ממשלתיים או חברות ישראליות פרטיות לניהול פרויקטים בחו"ל מתקשרים לעדו, והוא מגייס אותנו למשימה. אחר כך הגורמים האלה מתאמים את לוח הזמנים ישירות עם מי שידריך.

אין מצב שהאורחים לא מתפעלים מקבוצת יבנה - **הקיבוץ הדתי הכי גדול**

בעולם.

ברור שאנחנו לא מרגישים את הייחודיות שלנו. מבחינתנו כל מה שקורה פה הוא טבעי ומובן מאליו. אך אין הדבר כן. קבוצת יבנה

יוצאת דופן בהרבה פרמטרים בנוף הקיבוצי, בנוף הישראלי וגם, בנוף החקלאי העולמי. הרי 70% מהקיבוצים עברו הפרטה ברמה זו או אחרת והרבה פעילות חקלאית עברה לידיים של קבלנים ואין בהם את הפעילות האינטנסיבית היומיומית שאנחנו כל כך רגילים אליה.

יהי רצון שנדע לשמר את המיוחד לנו בכל המישורים מתוך המאמץ היומיומי ומתוך חזון, רצון, דמיון וכשרון. אמן כן יהיה רצון...

בשנים האחרונות, בזכות הפעילות של **עדו עפרוני**, מגיעות קבוצות של אנשי עסקים ואנשי מפתח ממדינות שונות לראות את הקיבוץ הדתי הכי גדול בעולם, קבוצת יבנה. הם באים מסין, מיפן, מאפריקה ומדרום אמריקה, לראות איך מקיימים חקלאות חכמה בתנאים לא קלים בעיקר בענף הרפת, מרכז המזון והגד"ש כולל השקייה. מעניין אותם גם איך קואופרטיב שיתופי כפרי מתארגן.

בהרבה מדינות קיימות בעיות של חוסר יעילות משקית בגלל סדר גודל לא אופטימלי. המשקים קטנים ולא מאורגנים ולמרות שיש מים וקרקע הם לא מצליחים

לייצר מזון וסיבים בהיקף הרצוי. קיימת גם בעייה של תעסוקה לאוכלוסייה הכפרית. לכן צורת ההתארגנות הקיבוצית מאוד מעניינת אותם.

לאחרונה הגיע יועץ בכיר של נשיא סורנים אשר בדרום אמריקה בענייני חקלאות. זו אמנם מדינה קטנה, שכלכלתה מבוססת בעיקר על מחצבים. כעת הם מבקשים לפתח גם את החקלאות, לחזק את הכלכלה ולספק תעסוקה.

העמותה למען החבר הוותיק - חבל יבנה

בית גמלאלי יבן זכאי בני דרום יבנת ושגנסון כדם יבנה ינוה הרצוג יבן גלים יבנת יבנה

מדרכת ח"י

בשבוע הקרוב!

ביום ראשון, בשעה 8:45 תנ"ך – "מסע בספר תהילים - עם חנה לבל.

בשעה 17:00 "פטרוננו אמנות הרנסנס" – "מה שלא עשו הברברים – עשו הברברנים" עם ד"ר אפי זיו.
ביום שלישי, ב-16:30 מועדון קריאה עם יהודית בר יש"ע- "שום גמדים לא יבואו" – מרים שילה.

ביום רביעי - תערוכת בגדי צביקה במרכז יום בן השעות 9:00-12:00

בקרב... בקרב...

ביום שלישי, י"ד בשבט תשע"ח, 30.1.18 בשעה 17:00 – **הסיפור האנושי מאחורי הסיפור החלוצי** – עם שרה ברנע – סיפורו של כפר השילוח.

נשמח לראותכם !!! **שלומית אלמוג** וצוות העמותה.

משולחן תרבות / רחלי ויצמן

"סינמה קפה" – קסימן 70 מד'נה

דימונה טויסט

שבע עולות חדשות הגיעו ארצה בשנות ה-50 וה-60 ונשלחו הישר מהאונייה לדימונה.

מתוך האבק, הזרות והקושי הן לקחו חלק בהקמתה של עיר במדבר.

מה עבר על הילדות והנשים מצפון אפריקה ומפולין, שמצאו את עצמן עקורות, מתגעגעות למולדת שעזבו ומתקשות להשתלב במולדת החדשה, שהציעה להן דלות וניכור?

הסרט משלב קטעים מארכיונים פרטיים וציבוריים עם ראיונות אישיים, המאפשרים הצצה נדירה לעולמן של נשים שהתעקשו ליצור מתוך הריק חיים עשירים, ועתה הן חולקות עם הצופים את

התובנות שלהן בהומור, עצב ופיכחון.

לאחר מכן, שיחה עם הבימאית - **מיכל אביעד**.

האירוע ביום רביעי, א' בשבט (17.1) בשעה 20.30 באולם מרכז היום.

תערוכות – בגדים ונעליים

ביום ראשון, כ"ז בטבת, 14.1 תתקיים במחסן הבגדים מכירת בגדי "התחדשות".

ביום שלישי, י"ד בשבט, 30.1 תתקיים במשטח מכירת "נעלי איציק".

עפרה גוטליב

שתי התערוכות הן בין השעות 16:00 עד 19:00.

הציבור מוזמן לצפייה בסרט ללא את החלל - ראה בוכנשטיין

שירה, בת 18, היא בתם הצעירה של משפחת מנדלמן. היא הגיעה לפרקה ועתידה להשתדך עם בן גילה, בחור מבטיח מרקע דומה. זה חלום שמתגשם ושירה מרגישה מוכנה ומרוגשת. בפורים, אחותה, הגדולה ממנה בעשר שנים, אסתר, תמצא את מותה תוך כדי לידת בנה הבכור, מרדכי. הכאב והשכול שמציפים את המשפחה משהים את השידוך המובטח של שירה. הכל משתנה כשמגיעה הצעה לשדך את יוחאי, האלמן הטרי, עם אלמנה מבלגיה. כשאמא של שירה ואסתר המנוחה מבינה שישנו סיכוי אמיתי שיוחאי אכן ישא לאישה את האלמנה ויעבור לבלגיה עם הנכד היחיד, היא מנסה לרקום שידוך בין בתה, שירה לבין האלמן. שירה תיאלץ לבחור בין צו ליבה לבין חובתה למשפחתה, ותגלה שמרחב הבחירה מצטמצם לליבה שלה.

דרמה – ישראל 2012 - אורך הסרט 105 דק'

מוצ"ש פר' וארא בשעה 19:30 בממ"ד בבית סביון

הציבור מוזמן!

טובה פניני – בית סביון, איילת אריכא – הגיל השלישי

מרפאה

אחות כוננת בשבת – אחות בית סביון

שעות קבלה של ד"ר דונסקי בשבוע הקרוב:

יום ראשון: 17:30-14:30	יום שלישי: 13:00-09:30
יום רביעי: 16:00-14:30	יום חמישי: 09:30-08:00 ומ-14:30-15:30

שעות קבלה של דר' אברהים בריג'יתה: יום רביעי 12:00-08:00

נר זיכרון-חודש שבט

א'י	בשבת	תשס"ב	זלקינד	עליזה
א'י	בשבת	תשנ"ג	עפרוני	שולמית
א'י	בשבת	תרצ"ו	פילכנפלד	אריה
ב'י	בשבת	תשע"ה	דיטור	עדה
ד'י	בשבת	תשס"ו	אלון	מנחם (ורנר)
ד'י	בשבת	תשנ"ט	חיות	מרדכי
ה'י	בשבת	תשנ"ב	גרוס	יחיאל אליעזר
י"א	בשבת	תשמ"ד	בן יהודה	בנימין זאב
י"א	בשבת	תשע"ה	טפל	יוסף
י"ג	בשבת	תשע"ג	בן-טובים	זלמן
י"ד	בשבת	תשכ"ב	גלס	איל יקים
ט"ו	בשבת	תש"ס	יפרח	חנה
י"ט	בשבת	תשנ"ו	אשר	יצחק
י"ט	בשבת	תש"ס	ברטוב	גלה
כ'י	בשבת	תש"ס	אלטמן	טובה
כ"א	בשבת	תשס"א	גרודז'נסקי	ברכה
כ"א	בשבת	תש"ע	קריק	אברהם
כ"ב	בשבת	תשס"ט	לוי	מרדכי
כ"ג	בשבת	תשע"ו	וולף	חנה
כ"ה	בשבת	תשע"ה	אביטל	אלקה
כ"ו	בשבת	תשנ"ז	מוזס	דב
כ"ז	בשבת	תשל"ח	נעמן	רחל
כ"ח	בשבת	תשס"א	אדמנית	הילדה
ל'י	בשבת	תשנ"ט	מוזס	שושנה

שְׁמֵשׁ עוֹלָה נוסח עברי: תלמה אליגון-רוז

שְׁמֵשׁ עוֹלָה בְּצַבְעֵי הַדְּבֶשׁ
כְּמָה צְלוּלָה שִׁירָתוֹ שֶׁל מָחָר חֲדָשׁ
רוּחַ סוּרְק מְחַלְפוֹת בְּרוּשִׁים
יָלַד צוּחֶק, כִּי נוֹלַד לְשִׁיר.

עֲצֵי שְׂקָד בְּצַל הָאֶרֶן
רִיחוֹת שְׂבָעָה מִיָּנִים בְּרוּחַ
שִׁיחֵי הַרְדּוּף שְׂקֵמָה וְרֵתֶם
מְלִים יָפוֹת כָּל כָּךְ
מְלִים שֶׁלֹּא אֲשַׁכַּח.
עֲצֵי שְׂקָד בְּלֶבֶן שֶׁל פְּרִיחָה
וּכְבִּישׁ חָצוּב בְּהַר מוֹלִיךְ אֶל הַזְּרִיחָה
עֲצֵי שְׂקָד בְּדֶרֶךְ אֶל עִירִי
שְׂמִסְתִּתְרֶת לָהּ בְּהַר.

עֲצֵי שְׂקָד בְּצַל הָאֶרֶן
וּבִשְׁם רְקִפּוֹת בְּרוּחַ
מִשֵּׁב צוּגֵן שֶׁל טָרֶם בְּקָר
וְעֶצֶב הַהָרִים, וְהַד כָּל הַשִּׁירִים
עֲצֵי שְׂקָד בְּלֶבֶן אֲגָדָה
עִירִי בְּתוֹךְ הַהַר
לִי מִמְתִּיקָה סוּדָה
עֲצֵי שְׂקָד לָךְ הִינוּמַת כְּלָה
וְכָל שִׁירֵי הֵם – לָךְ

צ' השירים - יצחק ברוכי

כתובת המערכת: bimkomon@gmail.com עד "רביעי בארבע"